ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΔΙΚΑ ΤΟΣΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ.
ΤΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΣΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΤΟΥ.
HEAT

YRSA SIGURDARDÓTTIR

ΤΟΠΟΣ ΕΚΤΕΛΕΣΗΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΑΛΕΞΗΣ ΚΑΛΟΦΩΛΙΑΣ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

1

Κυριακή

Στα αυτιά του έφτασε το τρίξιμο από τροχούς πάνω σε χαλίκι. Ακολούθησε ένα ξαφνικό τίναγμα, καθώς το αυτοκίνητο σταμάτησε απότομα και ο Χέλγκι εκσφενδονίστηκε στο πίσω κάθισμα, γδέρνοντας το μάγουλό του πάνω στην τραχιά, βρομερή ταπετσαρία. Αυτό δεν μπορούσε να είναι το αυτοκίνητό του. Άνοιξε αργά το ένα μάτι του και κατάλαβε ότι ήταν σκοτάδι. Έπειτα ο οδηγός πάτησε τον διακόπτη στην πλαφονιέρα και ο Χέλγκι είδε τα σκουπίδια στο πάτωμα: στραπατσαρισμένα κουτάκια αναψυκτικών, μια τσαλακωμένη συσκευασία από πατατάκια, χρησιμοποιημένες χαρτοπετσέτες, δυο σπασμένα τσιγάρα, ένα περιτύλιγμα χοτ ντογκ. Τα ταξί είναι σκέτη αηδία στις μέρες μας. Ίσως όμως αυτό δεν ήταν ταξί. Θα μπορούσε να έχει κάνει οτοστόπ; Να έχει μπει σε ένα τυχαίο αυτοκίνητο στο κέντρο της πόλης; Δεν θα ήταν η πρώτη φορά που πιωμένος ο Χέλγκι θα είχε κάνει κάτι που δεν θα είχε συμβεί ούτε στο όνειρό του αν ήταν νηφάλιος.

Οι σκέψεις του έκαναν το μυαλό του να πονάει. Ένας πόνος λόγχισε το κεφάλι του, το στομάχι του σφίχτηκε δυσοίωνα για συμπαράσταση και την επόμενη στιγμή ένιωσε ότι ήθελε να κάνει εμετό. Να ανασηκωθεί ήταν αδύνατον, άρα μπορούσε να ξεράσει μόνο στο κάθισμα. Κρίνοντας από τη μυρωδιά, δεν θα ήταν η

πρώτη φορά που κάτι τέτοιο συνέβαινε στο συγκεκριμένο αμάξι. Χριστέ μου, *τι* είχε πιει; Συνήθως απέφευγε τα ξίδια που σε έκαναν να νιώθεις έτσι. Όμως πρέπει να έφταιγε το ποτό για την κατάστασή του. Αυτή η ληθαργική αίσθηση και η σύγχυση του ήταν πολύ γνώριμα, αν και είχε χρόνια να γίνει τόσο λιώμα.

Όταν έφτασε ο σπασμός, ο Χέλγκι κατάφερε από θαύμα να μετακινήσει το κεφάλι του στην άκρη του καθίσματος, εκτοξεύοντας το φορτίο του στομαχιού του στο δάπεδο του αυτοκινήτου. Το χάλι που προέκυψε πάνω στα σκουπίδια ήταν τόσο αποκρουστικό, που έκλεισε τα μάτια του. Ένα άγριο επιφώνημα ακούστηκε από το μπροστινό κάθισμα· και ακολούθησε ένα ξέσπασμα από δυνατές βρισιές. Ακόμα και σε αυτή τη θολωμένη κατάσταση, ο Χέλγκι μπορούσε να καταλάβει τον λόγο. Κανείς δεν ήθελε ξερατά στο αμάξι του.

Η πόρτα του οδηγού άνοιξε με μια μεταλλική στριγκλιά κι έπειτα έκλεισε με δύναμη, κάνοντας τις βρισιές να σιγήσουν και βυθίζοντας το αυτοκίνητο στο σκοτάδι, καθώς η πλαφονιέρα έσβησε. Ακούστηκε ήχος από βήματα πάνω σε χαλίκι. Έπειτα η πόρτα δίπλα στο κεφάλι του Χέλγκι άνοιξε και στο εσωτερικό του αυτοκινήτου όρμησε ένα ρεύμα ψυχρού, καθαρού αέρα. Η ναυτία του υποχώρησε λιγάκι και μαζί της και ο πονοκέφαλος. Η ανακούφισή του ήταν απερίγραπτη, αλλά δεν του επιτράπηκε να την απολαύσει για πολύ. Κάποιος τον άρπαξε απότομα από τον ώμο και τον τράβηξε. Ο Χέλγκι ήθελε να διαμαρτυρηθεί ότι δεν άφηνε κανέναν να τον τραβολογάει έτσι, αλλά οι λέξεις δεν έβγαιναν από τα χείλη του. Λες και τα νεύρα που συνέδεαν τον εγκέφαλό του με τη γλώσσα του είχαν κοπεί.

Τη σύγχυσή του τη διαπέρασε μια θυμωμένη φωνή, που τον διέταξε να βγει από το αμάξι. Μάλλον ο οδηγός ήθελε να τον ξεφορτωθεί επειδή είχε κάνει εμετό. Έκπληκτος, ο Χέλγκι συνέλαβε τον εαυτό του να υπακούει. Δεν είχε πρόθεση να ανακαθίσει,

αλλά τα άκρα και οι μύες του έμοιαζαν να λειτουργούν από μόνα τους. Με μια συντονισμένη προσπάθεια βρέθηκε όρθιος έξω από το αυτοκίνητο. Πήρε βαθιά ανάσα· ο καθαρός αέρας ήταν ακόμα καλύτερος εδώ έξω. Είχε πανσέληνο, ο ουρανός ήταν καθαρός και δεν υπήρχε ούτε ένα χάδι ανέμου, σαν ο κόσμος να είχε παγώσει και να είχε μείνει ασάλευτος. Καθώς έγειρε το κεφάλι του προς τα πίσω για να θαυμάσει τον νυχτερινό ουρανό, έχασε την ισορροπία του και τον συγκράτησε το ίδιο απότομο χέρι. Ο Χέλγκι ήταν ευγνώμων για τη στήριξη που του πρόσφερε: Το χαλίκι στα πόδια του φαινόταν κοφτερό.

Μόλις σταμάτησε να κουνιέται και στάθηκε λίγο πολύ όρθιος, κάποιος του έδωσε ένα φτυάρι και του είπε να αρχίσει να περπατάει. Ξανά, το σώμα του Χέλγκι υπάκουσε χωρίς τη συμμετοχή του μυαλού του. Ένιωσε αόριστη έκπληξη που ο άντρας δεν τον είχε κατσαδιάσει για τα ξερατά στο αυτοκίνητό του. Ήταν όλα πολύ παράξενα, αλλά δεν μπορούσε να βάλει τις σκέψεις του σε σειρά, ώστε να καταλάβει τι συνέβαινε. Ίσως βρισκόταν στη μέση ενός ονείρου απ' αυτά που ξυπνάς με μια πνιχτή κραυγή, μια στιγμή προτού πέσεις στον γκρεμό.

Το χαλίκι κάτω από τα πόδια του έδωσε τη θέση του σε μια σειρά από χορταριασμένα μονοπάτια για πρόβατα που ελίσσονταν ανάμεσα στα κοφτερά βράχια ενός παλιού πεδίου λάβας. Ο Χέλγκι έριξε μια ματιά στο έδαφος μπροστά του· είδε το παγωμένο γρασίδι, χλωμό κάτω από το φως του φεγγαριού. Ήταν το μόνο που μπορούσε να κάνει για να μην πέσει. Προπορευόταν τρεκλίζοντας, με τον άντρα να τον ακολουθεί από κοντά. Κάθε φορά που ο Χέλγκι άρχιζε να βγαίνει εκτός πορείας ή σταματούσε για να ξαναβρεί την ισορροπία του, το χέρι τον έστρεφε ξανά προς τα εμπρός. Ήθελε να πει στον άντρα ότι δεν είχε κανέναν σκοπό να του προκαλέσει δυσκολίες επίτηδες, αλλά ένιωθε τη γλώσσα του πολύ πρησμένη και άκαμπτη για να σχηματίσει τις λέξεις.

Το μονοπάτι γινόταν για λίγο ανηφορικό κι έπειτα κατηφόριζε ξανά, μέσα από μια σειρά από χορταριασμένες κοιλότητες που ανοίγονταν στα τοιχώματα της λάβας: ιδανικά σημεία για πικ νικ το καλοκαίρι, αλλά τώρα κρύα και αφιλόξενα. Νομίζοντας ότι αναγνώρισε το περιβάλλον, ο Χέλγκι σήκωσε νωθρά το κεφάλι του για να προσανατολιστεί. Όχι πολύ μακριά, το πεδίο λάβας τελείωνε και άρχιζε η θάλασσα: κατάμαυρη μέσα στο σκοτάδι, εκτός από τα σημεία όπου το φως του φεγγαριού στραφτάλιζε πάνω στους κυματισμούς της. Το θέαμα έφερε στο μυαλό του μια παιδική ανάμνηση: Περπατούσε με τον παππού του σε μια ακτή που δεν διέφερε πολύ από αυτήν – ίσως ήταν η ίδια. Είχαν τρομάξει κατά λάθος δυο πουπουλόπαπιες, που είχαν φύγει πετώντας. Ο παππούς του είχε πλησιάσει στο σημείο όπου κάθονταν πριν τα πουλιά και είχε βρει δυο μεγάλα γαλαζωπά αυγά αφημένα σε μια μαλακή καφετιά φωλιά. Ο Χέλγκι είχε καθίσει στα λυγισμένα του γόνατα δίπλα τους· είχε αγγίξει τα πούπουλα και του είχαν φανεί το ίδιο άυλα με τον αέρα. Όταν είχε σηκωθεί, ο παππούς του είχε στρέψει την προσοχή του στους γλάρους που πετούσαν πάνω τους διαγράφοντας μεγάλο κύκλο. Βρίσκονταν σε αρκετά μεγάλη απόσταση ώστε η πολιορκία να μην είναι πρόδηλη, αλλά φαίνονταν να πλησιάζουν. Όταν ο παππούς του του είπε τι έκαναν, ο Χέλγκι σκέφτηκε να τους πετάξει πέτρες.

Αντιμετώπιζαν ένα τρομερό δίλημμα και, δυστυχώς, ήταν αρκετά μεγάλος ώστε να το καταλαβαίνει. Αν έμεναν εκεί που βρίσκονταν, οι γλάροι δεν θα τολμούσαν να πλησιάσουν, ούτε όμως και οι γονείς. Η θερμοκρασία των αυγών θα έπεφτε και τα έμβρυα μέσα τους θα πέθαιναν. Αν, από την άλλη μεριά, εκείνος και ο παππούς του απομακρύνονταν, οι πάπιες κάποια στιγμή θα επέστρεφαν, αλλά υπήρχε ο κίνδυνος να επιτεθούν οι γλάροι στην απροστάτευτη φωλιά. Στο τέλος, ο παππούς του Χέλγκι είχε αποφασίσει να συνεχίσουν τον δρόμο τους· και είχαν φύγει, περ-

πατώντας σχεδόν με την όπισθεν, παρακολουθώντας τη φωλιά με την ελπίδα ότι οι πάπιες θα έρχονταν φουριόζες για να σώσουν τα αυγά τους. Όμως αυτές δεν φάνηκαν πουθενά· τουλάχιστον μέχρι που παππούς και εγγονός έχασαν από τα μάτια τους τη φωλιά. Ο Χέλγκι ποτέ δεν έμαθε τι είχε συμβεί τελικά.

Τώρα όμως ήταν χειμώνας και δεν υπήρχαν αυγά. Ούτε πούπουλα από πάπιες. Οι άνθρωποι τα είχαν μαζέψει, πλύνει, χώσει σε παπλώματα και πουλήσει σε πλούσιους ξένους.

Άλλο ένα απότομο σπρώξιμο από πίσω έκανε τον Χέλγκι να καταλάβει ότι είχε πάψει να προχωράει. Ξεκίνησε και πάλι αργά, ακολουθώντας το φιδογυριστό μονοπάτι που ανηφόριζε σε μια πλαγιά. Λίγο μετά, διατάχτηκε να σταματήσει.

Σηκώνοντας το βλέμμα του, είδε με έκπληξη ένα ψηλό σύμπλεγμα από μαύρα βράχια που χωρίζονταν στα δύο, σαν κάτι βγαλμένο από τον *Άρχοντα των Δαχτυλιδιών*. Συνδέονταν μεταξύ τους με μια βαριά σανίδα, σαν πεζογέφυρα. Μήπως το όνειρό του τον είχε οδηγήσει στη Μόρντορ; Προτού το μουδιασμένο μυαλό του μπορέσει να φτάσει σε κάποιο συμπέρασμα, τον έσπρωξαν ξανά μπροστά, αυτή τη φορά προς έναν από τους βράχους. Ήταν καλυμμένος με το ξερό χορτάρι του περασμένου καλοκαιριού, κάτι που έκανε την ανάβαση σχετικά εύκολη. Ακολουθώντας τις προσταγές του άντρα, ο Χέλγκι σταμάτησε κοντά στην κορυφή κι έπειτα σκαρφάλωσε σε μια στενή προεξοχή που ξεπρόβαλλε στο κενό ανάμεσα στους δύο βράχους από λάβα. Στάθηκε εκεί κοιτάζοντας τη θάλασσα στο φεγγαρόφωτο, την απόλυτη νηνεμία της που έμοιαζε απατηλά γαλήνια και αθώα.

Παλαντζάροντας μπρος πίσω επικίνδυνα, ο Χέλγκι συνειδητοποίησε ότι αργά ή γρήγορα θα έπεφτε. Όμως, κατά περίεργο τρόπο, η σκέψη δεν τον ανησύχησε. Στο κάτω κάτω, δεν ήταν τόσο ψηλά από το έδαφος και ούτως ή άλλως ονειρευόταν, σωστά; Παρ' όλα αυτά, οι άβυσσοι στα όνειρά του ήταν συνήθως απύθ-

μενες: Αν θυμόταν καλά, δεν είχε ξαναδεί χορταριασμένη κοιλότητα του εδάφους περιτριγυρισμένη από σωρούς πετρωμένης λάβας.

Το χέρι τώρα έστρεψε τον Χέλγκι, ώστε να μπορέσει να αντικρίσει τον κάτοχό του, που είχε σκαρφαλώσει πίσω του. Το κάτω μέρος του προσώπου του άντρα κρυβόταν από μαντίλι. Το μόνο που φαινόταν ήταν τα μάτια του, που είχαν στενέψει με μια έκφραση τέτοιου μίσους, ώστε ο Χέλγκι ανοιγόκλεισε τα δικά του και χαμήλωσε το βλέμμα του. Την προσοχή του τράβηξε ένα είδος εργαλείου –ήταν μαύρο και σε κάποια σημεία είχε πιο ανοιχτό χρώμα, κίτρινο ίσως– στο δεξί χέρι του άντρα. Με το άλλο του χέρι ο άντρας άρπαξε το παλτό του Χέλγκι, τον τράβηξε πιο κοντά του κι έπειτα άρχισε να του το ξεκουμπώνει ξεκινώντας αποπάνω. Στη συνέχεια έβγαλε ένα λευκό φύλλο χαρτί από την τσέπη του και το κράτησε πάνω στο στήθος του Χέλγκι. Ο Χέλγκι αλληθώρισε από την προσπάθεια να διαβάσει τις λίγες αράδες που ήταν γραμμένες στο χαρτί, αλλά οι χαρακτήρες ήταν ανάποδα. Το φεγγάρι ήταν τόσο λαμπερό που, αν το μυαλό του ήταν λιγότερο θολωμένο, ίσως μπορούσε να τους αποκρυπτογραφήσει. Η προσπάθεια καθάρισε λίγο την ομίχλη στο κεφάλι του και μέσα σε εκείνη τη σύντομη ανάπαυλα διαύγειας θυμήθηκε ότι του είχαν δώσει ένα φύλλο χαρτί και τον είχαν αναγκάσει να το υπογράψει. Όμως εκείνο είχε περισσότερο κείμενο... Είχε καταφέρει να το διαβάσει μια χαρά και το περιεχόμενό του θα μπορούσε να προκαλέσει σεισμικές δονήσεις. Όμως με την καλή ή την κακή έννοια; Η ομίχλη τον τύλιξε ξανά και δεν μπορούσε πια να θυμηθεί.

Το εργαλείο εμφανίστηκε μπροστά στα μάτια του, πίεζε το χαρτί στο στήθος του. Ο Χέλγκι έσμιξε τα φρύδια του προβληματισμένος και περίμενε. Δεν ένιωθε φόβο, μόνο περιέργεια. Δεν αναγνώριζε το εργαλείο – όχι ότι είχε ο ίδιος εργαλεία. Σε τι θα μπορούσε να χρησιμεύει;

Ο Χέλγκι παρακολούθησε τα δάχτυλα του άντρα να σφίγγονται γύρω από τη λαβή και έπειτα ένας δυνατός ήχος διέρρηξε τη σιωπή. Ένιωσε στο στήθος του ένα οδυνηρό κάψιμο που για μια στιγμή τού έκοψε την ανάσα. Ήταν έτοιμος να πέσει προς τα πίσω και να γκρεμιστεί από την προεξοχή, αλλά το χέρι τον άρπαξε ξανά. Παρά τον απίστευτο πόνο, ένιωσε ευγνωμοσύνη. Αν ο άντρας τον είχε γλιτώσει από την πτώση, προφανώς δεν ήθελε να του κάνει πραγματικά κακό.

Κάτι γλίστρησε πάνω από το κεφάλι του και, κοιτάζοντας ξανά προς τα κάτω, είδε μια χοντρή τριχιά να ακουμπάει στον πονεμένο του θώρακα σαν αδέξιο μενταγιόν. Ίσως ο άντρας που ήταν μαζί του ανησυχούσε –κάπως καθυστερημένα– για την ασφάλειά του· στο κάτω κάτω, αν ήταν δεμένος στον βράχο, δεν μπορούσε να πέσει. Όταν όμως η τριχιά σφίχτηκε γύρω από τον λαιμό του, ο Χέλγκι θέλησε να σχολιάσει ότι αυτό δεν ήταν καλή ιδέα – θα ήταν πιο λογικό να δεθεί γύρω από τη μέση του. Όμως ένιωθε ακόμη τη γλώσσα του πολύ πρησμένη για να σχηματίσει τις λέξεις, και ο πόνος στο στήθος του του έκοβε την ανάσα.

Δεν είχε σημασία. Ήταν όνειρο. Δεν μπορούσε να είναι κάτι άλλο. Αν έπεφτε, θα πετούσε. Από στιγμή σε στιγμή θα ξυπνούσε και ο πόνος θα εξαφανιζόταν, μαζί με αυτή την αίσθηση του εξωπραγματικού.

Ενώ ο άντρας που ήταν μαζί του βλαστήμησε, ο Χέλγκι κοίταξε τη θάλασσα μακριά, προσέχοντας ότι τα κύματα είχαν αρχίσει να ταράζουν την ήρεμη επιφάνεια.

Στην άλλη πλευρά του κόλπου μπορούσε να δει τα γνώριμα λευκά κτίρια με τις πιο σκούρες στέγες: Ήταν η προεδρική κατοικία στο Μπεσάσταντιρ. Σίγουρα ονειρευόταν. Το θολωμένο μυαλό του θυμήθηκε κάτι που είχε σχέση με αυτή τη συγκεκριμένη ακτή και τρόμαξε στη σκέψη· φοβήθηκε μήπως ξεράσει ξανά. Επιστρέφοντας στο παρόν, συνειδητοποίησε άλλη μια φορά την

ομορφιά του τοπίου γύρω του και τον οχετό από βρισιές που εξαπέλυε ο άντρας πίσω του.

Ο Χέλγκι δεν τις κατέγραφε καν. Η θέα ήταν τόσο καταπραϋντική, που ακόμα και ο πόνος στο στήθος του έμοιαζε να χάνεται. Το βλέμμα του μετακινήθηκε από την προεδρική κατοικία στον ίδιο τον κόλπο. Εστίασε όλη την προσοχή του στα κύματα που άστραφταν πάνω στη μαύρη επιφάνεια της θάλασσας. Μακριά στον ορίζοντα, μια παχιά λωρίδα από μαύρα σύννεφα αιωρούνταν στον ουρανό. Ένιωσε να τον παίρνει ο ύπνος, πράγμα παράξενο, αφού κοιμόταν ήδη.

Ξύπνησε από ένα σπρώξιμο, αυτή τη φορά στη μέση του. Θα ήταν το τελευταίο. Ο Χέλγκι έπεσε μπροστά από την προεξοχή και αιωρήθηκε στο κενό για λίγα δευτερόλεπτα, μέχρι που ο απότομος σπασμός της τριχιάς σταμάτησε την πτώση του. Όμως, έτσι κι αλλιώς δεν μπορούσε να πετάξει. Δεν έβλεπε όνειρο.

2

Το σώμα λικνίστηκε στον άνεμο, διαγράφοντας ένα αργό ημικύκλιο πρώτα προς τη μία και έπειτα προς την άλλη μεριά. Ο Χούλνταρ απέστρεψε το βλέμμα του όταν το μελανό πρόσωπο ξαναεμφανίστηκε, με μια μαύρη γλώσσα να ξεπροβάλλει αποκρουστικά. Το κεφάλι του άντρα ακουμπούσε στο στήθος του λες και κοιτούσε τα πόδια του, έκπληκτος που είχε χάσει το ένα του παπούτσι. Το συγκεκριμένο παπούτσι ήταν τώρα σφραγισμένο σε μια πλαστική σακούλα στο βαν της Σήμανσης και περίμενε να το πάνε για ανάλυση, αν και κανείς δεν περίμενε απ' αυτό να ρίξει φως στους λόγους αυτής της θλιβερής αυτοκτονίας. Ωστόσο η αστυνομία είχε ακολουθήσει το πρωτόκολλο σχετικά με τη συλλογή υλικού, αν και αυτή τη φορά η διαχείριση του παπουτσιού ήταν σχεδόν το μόνο πράγμα που είχε γίνει σύμφωνα με τους τύπους.

Ο Χούλνταρ πήρε το βλέμμα του από τον νεκρό άντρα και κοίταξε το άγριο τοπίο του Γκάλγκαχρον. Το ποτάμι της λάβας είχε σχηματιστεί χιλιάδες χρόνια πριν, προτού πατήσει ανθρώπινο πόδι στην Ισλανδία, όταν κυριαρχούσε η αρκτική αλεπού. Ο Χούλνταρ πριν από κάμποσα χρόνια είχε λάβει μέρος σε μια εκπαιδευτική άσκηση της αστυνομίας, κατά τη διάρκεια της οποίας είχε ακούσει μια συνοπτική ιστορία του πεδίου λάβας. Η ασυνήθιστα ακανόνιστη οδοντωτή επιφάνειά του είχε δημιουργηθεί

όταν η λαμπερή λάβα είχε κυλήσει σε μια ελώδη περιοχή κοντά στην ακτή, κάνοντας τον βάλτο να βράσει και τα ημιστερεοποιημένα στρώματα της λάβας να εκραγούν. Υπήρχαν ρηγματώσεις, κρατήρες, σπείρες από βράχια και άπειροι σβόλοι και εξογκώματα προς κάθε κατεύθυνση. Ακόμα και το χαλί από βρύα που είχε καλύψει το παγωμένο ποτάμι της λάβας όλους αυτούς τους αιώνες δεν είχε καταφέρει να πραΰνει τη σκληρότητά της. Ήταν ένα τοπίο αφιλόξενο, που σου προκαλούσε νευρικότητα.

«Παράξενο μέρος για να κρεμαστεί κανείς, δεν βρίσκεις;» σχολίασε ο Χούλνταρ, κοιτάζοντας τον Γκούντλογκουρ, τον συνεργάτη του.

«Πάντα οι αυτοκτονίες γίνονται σε παράξενα μέρη». Ο Γκούντλογκουρ εξακολουθούσε να κοιτάζει τον άντρα που κρεμόταν από τη θηλιά. «Τουλάχιστον έτσι φρόντισε να μην τον βρει κάποιος από τους αγαπημένους του. Φαντάζομαι ότι αυτό εξηγεί την επιλογή τοποθεσίας».

«Πιθανόν». Ο Χούλνταρ δεν φαινόταν να έχει πειστεί. Ολόκληρη η επιχείρηση θα απαιτούσε εξωφρενικό βαθμό προσπάθειας. Αν μη τι άλλο, το σημείο απείχε πολύ από τον δρόμο και, κρίνοντάς τη με το μάτι του ξυλουργού, η σανίδα που λειτουργούσε σαν ικρίωμα ζύγιζε έναν τόνο. Υπήρχαν πάρα πολλά πράγματα που ο Χούλνταρ θα προτιμούσε να κάνει τις τελευταίες στιγμές της ζωής του – σίγουρα όχι να διασχίζει ένα πεδίο λάβας κουβαλώντας μια βαριά σανίδα. Όμως δεν μοιράστηκε τη σκέψη του με τον Γκούντλογκουρ. Ήταν Κυριακή πρωί και ο νεαρός έδειχνε να έχει κάνει άσχημο μεθύσι το προηγούμενο βράδυ: Τα μάτια του ήταν κόκκινα, τα μαλλιά του αχτένιστα και πιπιλούσε καραμέλες με γεύση γλυκόριζας, τη μία μετά την άλλη. Τις σπάνιες φορές που άνοιγε το στόμα του δεν ήταν να του αντιμιλάς.

Ο Χούλνταρ στράφηκε προς τους δύο βράχους που ξεπρόβαλλαν από το πεδίο λάβας χωρισμένοι από ένα ρήγμα που

θύμιζε μαχαιριά και είδε τους συναδέλφους του να αναζητούν προβληματισμένοι τρόπο να κατεβάσουν τον άντρα. Η τριχιά ήταν δεμένη γύρω από τη σανίδα και ήταν ξεκάθαρο ότι οποιαδήποτε απόπειρα να την κόψουν θα έκανε το σώμα να σκάσει με δύναμη στο έδαφος· επιπλέον υπήρχε κίνδυνος, καθώς έπεφτε, να κοπανήσει πάνω στα κοφτερά βράχια. Ήταν σημαντικό να μπορέσουν να κατεβάσουν τον άντρα άθικτο. Η Έρλα στεκόταν ακριβώς κάτω από τη μετέωρη φιγούρα, καθοδηγώντας με χειρονομίες τους αστυνομικούς που είχαν σκαρφαλώσει στα βράχια δεξιά και αριστερά. Έκαναν φιλότιμες προσπάθειες να ακολουθήσουν τις εντολές της, αλλά άλλο πράγμα ήταν να δίνεις διαταγές ενώ στέκεσαι σε επίπεδο έδαφος και άλλο να τις εκτελείς κινδυνεύοντας να πέσεις από την προεξοχή ενός βράχου και να τσακιστείς.

Από στιγμή σε στιγμή η υπομονή της Έρλα θα εξαντλούνταν και θα άρχιζε να σκαρφαλώνει εκεί πάνω η ίδια για να τους δείξει πώς να το κάνουν. Και έπειτα από αυτή την άσκοπη άσκηση, σίγουρα θα ήταν ακόμα πιο εκνευρισμένη απ' όσο ήταν ήδη.

Η σανίδα έτριξε και βόγκηξε ανησυχητικά όταν ένας αστυνομικός άρχισε να σέρνεται πάνω της πεσμένος μπρούμυτα. Δεν ήταν ξεκάθαρο τι επιδίωκε να πετύχει· η προσπάθεια να σηκώσει το πτώμα και έπειτα να συρθεί πίσω, σε ασφαλές σημείο, σέρνοντάς το πίσω του θα απαιτούσε υπεράνθρωπες δυνάμεις. Όμως οι διαμαρτυρίες της σανίδας σύντομα τον έκαναν να αλλάξει γνώμη και να υποχωρήσει ατάκτως. Η Έρλα, ανίκανη να κρύψει τον εκνευρισμό της, άφησε έναν δυνατό αναστεναγμό. Η πρόταση πρέπει να ήταν δική της.

«Δεν θα ήταν καλύτερα να δανειστούμε ένα δίχτυ από την πυροσβεστική; Ξέρετε, από αυτά που χρησιμοποιούν οι πυροσβέστες για να πιάνουν ανθρώπους που πηδούν από φλεγόμενα κτίρια. Αν το απλώναμε αποκάτω, μπορεί να εμποδίζαμε τη φθορά του πτώματος».

Ο Χούλνταρ χρειάστηκε να κρύψει ένα χαμόγελο προτού γυρίσει το κεφάλι του. Η φωνή ανήκε στη Λίνα, τη νεαρή ασκούμενη από το Πανεπιστήμιο Ακουρέιρι. Ήταν η πρώτη από τη φουρνιά των πτυχιούχων της Σχολής Αστυνομικών Σπουδών που έκανε πρακτική άσκηση στο Τμήμα Εγκληματολογικών Ερευνών και, παρόλο που κανείς δεν το έλεγε φωναχτά, τα μέλη της ομάδας την αντιμετώπιζαν με μεγάλη δυσπιστία. Η προκατάληψή τους πήγαζε εν μέρει από ανομολόγητο φόβο για το τι θα συνέβαινε αν ένας στους δύο νεοσύλλεκτους έφτανε στο τμήμα ανεμίζοντας πτυχίο. Μήπως υπήρχε φόβος οι υπόλοιποι να φορέσουν ξανά τη στολή, αναλαμβάνοντας τα γνωστά βαρετά καθήκοντα όπως να περιπολούν στους δρόμους ανάμεσα στις ορδές των τουριστών, να απαντούν σε κλήσεις για φασαριόζικα πάρτι ή να μοιράζουν πρόστιμα για μικροπαραπτώματα;

Τον Χούλνταρ δεν τον ένοιαζε καθόλου. Αν δεχόταν άλλη μια στέρηση βαθμού, είχε την ξυλουργική για να ασχοληθεί. Εκτός αυτού, η ασκούμενη ήταν συνεχής πηγή ψυχαγωγίας με το ταλέντο που διέθετε να εκνευρίζει τους ανθρώπους.

Όλη την ώρα τούς επισήμαινε ότι δεν έκαναν τα πράγματα σύμφωνα με τους κανόνες, ή διόρθωνε την ορολογία τους, ή τους παρέθετε αποσπάσματα από εγχειρίδια και ακαδημαϊκές μελέτες. Κάθε φορά που αυτό συνέβαινε κοντά στην Έρλα, έβλεπες κυριολεκτικά τον καπνό να βγαίνει από τα αυτιά της. Ο Χούλνταρ δύσκολα μπορούσε να κρύψει την αγαλλίασή του σε αυτές τις περιπτώσεις, όπως και κάθε φορά που έβλεπε τον Γκούντλογκουρ να σουφρώνει τη μύτη του λόγω κάποιου αδιάκριτου σχολίου της.

«Δεν έχουμε χρόνο να δανειστούμε δίχτυ αυτή τη στιγμή, Λίνα. Καλή ιδέα, όμως». Ο Χούλνταρ την είδε να δέχεται τον έπαινό του με χαμόγελο. Ήταν μικροκαμωμένη, με το ζόρι τού έφτανε μέχρι το στήθος, με κόκκινα μαλλιά και επιδερμίδα τόσο λευκή που όταν χαμογελούσε μετά βίας ξεχώριζες τα δόντια της. Έπει-

τα, με το πρόσωπό της ξανά σοβαρό, έστρεψε την προσοχή της στα τεκταινόμενα.

Ο Χούλνταρ υποψιαζόταν ότι τα κίνητρα της Έρλα για την παρουσία της Λίνα εκεί ήταν μάλλον ταπεινά. Επισήμως, την είχε συμπεριλάβει στο κλιμάκιο για να της διδάξει τη διαδικασία που ακολουθούσαν σε έναν τόπο συμβάντος, αλλά χωρίς αμφιβολία σκόπευε να σοκάρει τη νέα γυναίκα και να την κάνει να ξεράσει το πρωινό που είχε φάει. Όμως η Λίνα ήταν φτιαγμένη από πιο σκληρό μέταλλο. Είχε βγει μπροστά παραμερίζοντας τους άλλους και τώρα στεκόταν και μελετούσε το μετέωρο πτώμα με το ίδιο συναίσθημα που θα επένδυε σε μια αλλαγή λάμπας. Όταν είχε χαμηλώσει επιτέλους τα μάτια της, είχε σμίξει τα φρύδια της προβληματισμένη και είχε αναρωτηθεί φωναχτά για ποιον λόγο η Έρλα δεν είχε διατάξει τον αποκλεισμό της περιοχής. Η απότομη απάντηση της Έρλα ότι δεν υπήρχε τώρα χρόνος γι' αυτό δεν είχε κάνει τη Λίνα να σωπάσει ούτε κατά διάνοια. Στο τέλος ο Χούλνταρ την είχε πάρει παράμερα και της είχε εξηγήσει ότι αυτή ήταν μια εξαίρεση που σίγουρα θα ανέφεραν τα εγχειρίδιά της: μια κατάσταση κατά την οποία έπρεπε να παραλειφθεί η τυπική διαδικασία για χάρη της ταχύτητας. Εκείνη τον είχε ανταμείψει για τη νουθεσία του με μια γκριμάτσα. Η Λίνα σίγουρα δεν θεωρούσε τις παρούσες συνθήκες επαρκώς επείγουσες για να επιζητούν παρέκβαση από τους κανονισμούς.

Ήταν η μόνη που είχε τέτοια άποψη. Τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας είχαν πλήρη επίγνωση της ανάγκης να τελειώνουν γρήγορα, έστω και κατά παράβαση της διαδικασίας. Δεν δέχονταν κάθε μέρα κλήσεις από το προσωπικό του προέδρου της Ισλανδίας στο Μπεσάσταντιρ που ανέφεραν ότι είχε βρεθεί ένα πτώμα. Υπό κανονικές συνθήκες, θα είχαν στείλει δύο ντετέκτιβ για να χειριστούν το περιστατικό με τη συνοδεία ενός ειδικού της Σήμανσης, αλλά έτσι όπως είχαν έρθει τα πράγματα, το μέρος είχε γεμίσει

αστυνομικούς. Στον πανικό που ακολούθησε μετά την ειδοποίηση, σχεδόν κάθε διαθέσιμος αστυνομικός είχε πάρει διαταγή να βρεθεί στον τόπο του συμβάντος, όπως και πολλοί ακόμα που αναγκάστηκαν να διακόψουν τη σαββατοκυριακάτικη αργία τους. Χωρίς αμφιβολία, το σκεπτικό ήταν ότι αυτό θα επιτάχυνε τη διαδικασία απομάκρυνσης του πτώματος, αλλά στην πράξη είχε επιφέρει το ακριβώς αντίθετο αποτέλεσμα. Οι περισσότεροι αστυνομικοί απλώς περιφέρονταν χωρίς να έχουν κάτι να κάνουν και μπερδεύονταν στα πόδια των υπολοίπων.

Το τηλέφωνο της Έρλα χτύπησε και ο Χούλνταρ την είδε να απαντάει. Έκλεισε τα μάτια της και έτριψε το μέτωπό της καθώς άκουγε κάτι που πρέπει να ήταν κατσάδα από κάποιον ανώτερο. Ήταν αναμενόμενο να ταραχτούν τα υψηλά κλιμάκια της αστυνομίας. Δεν θα ήθελαν να φανούν ανίκανοι μπροστά στην ομάδα ασφαλείας μιας ξένης υπερδύναμης. Ο Χούλνταρ χαμογέλασε στη σκέψη, αλλά η έκφρασή του άλλαξε όταν η Έρλα τού έριξε ένα άγριο βλέμμα, ολοκλήρωσε την κλήση και έχωσε το τηλέφωνο πίσω στην τσέπη της.

«Δεν έχουμε χρόνο! Κόψτε το σκοινί!» βρυχήθηκε προς τους άντρες στα βράχια. «Η αυτοκινητοπομπή έχει ξεκινήσει και αναμένεται στο Μπεσάσταντιρ σε μισή ώρα. Μέχρι τότε πρέπει να έχουμε εξαφανιστεί. Το πτώμα απλώς θα κοπανηθεί λιγάκι. Φαντάζομαι ότι τον νεκρό δεν τον νοιάζει έτσι κι αλλιώς».

Ο Χούλνταρ είδε τη Λίνα να ανοίγει το στόμα της, χωρίς κάποια προσπάθεια να κρύψει τη δυσαρέσκειά της. Προφανώς η ενότητα του εγχειριδίου της που αφορούσε τη συλλογή πειστηρίων από έναν τόπο συμβάντος δεν έλεγε κάτι για επισκέψεις ξένων επισήμων. Ακουμπώντας το χέρι του στον ώμο της, ψιθύρισε στο λεπτεπίλεπτο λευκό αυτί της: «Αν ήμουν στη θέση σου, δεν θα έλεγα λέξη. Δεν ωφελεί».

Τα χείλη της Λίνα σχημάτισαν λεπτή γραμμή. Αν και άπειρη,

δεν ήταν ηλίθια. Ήξερε τις συνθήκες, γιατί είχε ακούσει την ενημέρωση της Έρλα προτού ξεκινήσουν. Κοίταξε πέρα από τον όρμο το Μπεσάσταντιρ με μια γκριμάτσα δυσαρέσκειας στο πρόσωπό της. Ο Χούλνταρ θα στοιχημάτιζε ότι ο πρόεδρος δεν θα έπαιρνε την ψήφο της στις επόμενες εκλογές, αν και ο ίδιος δεν είχε καμία σχέση με το περιστατικό. Το μόνο του αμάρτημα ήταν ότι είχε οργανώσει μια δεξίωση για την έναρξη της επίσκεψης του κινέζου υπουργού Εξωτερικών. Μέλη της ομάδας ασφαλείας του υπουργού, που είχαν εμφανιστεί πριν από την επίσκεψη για να διενεργήσουν έλεγχο, είχαν εντοπίσει το πτώμα να κρέμεται από τα βράχια στην απέναντι πλευρά του όρμου του Λαμπουσάτγιορν. Το προσωπικό του Μπεσάσταντιρ είχε παραβλέψει εντελώς την παρουσία του, μιας και νωρίτερα το ίδιο πρωί η περιοχή είχε καλυφθεί από πυκνό πέπλο ομίχλης.

Όπως ήταν αναμενόμενο, η ανακάλυψη του πτώματος είχε προκαλέσει πανδαιμόνιο στο υπουργείο Εξωτερικών, όπου το προσωπικό είχε επιφορτιστεί με το δυσάρεστο καθήκον να αποτρέψει την Πρεσβεία της Κίνας και την ομάδα ασφαλείας να ακυρώσουν το σχέδιο της επίσκεψης του υπουργού. Στο τέλος, είχαν καταφέρει να πείσουν τους επισκέπτες ότι δεν επρόκειτο για κάποια διαμαρτυρία που είχε οργανώσει το Φάλουν Γκονγκ, απλώς για μια εκπληκτικά δυσάρεστη σύμπτωση. Επομένως, το πρόγραμμα της ημέρας θα ακολουθούσε το προκαθορισμένο σχέδιο – υπό τον όρο, φυσικά, ότι ο νεκρός θα είχε εξαερωθεί πριν από την άφιξη του υπουργού.

Όμως το προσωπικό του υπουργείου Εξωτερικών είχε υποτιμήσει τον χρόνο που χρειαζόταν η αστυνομία για να χειριστεί την κατάσταση. Μέχρι το γραφείο του επιτρόπου της αστυνομίας να αναθέσει το ζήτημα στην Έρλα, το αεροπλάνο του κινέζου υπουργού ετοιμαζόταν ήδη να προσγειωθεί στο Κέφλαβικ. Οι διαταγές που είχαν δοθεί στην Έρλα ήταν να έχει εξαφανιστεί κάθε ίχνος

του νεκρού άντρα και της αστυνομικής παρουσίας από το Άλφτανες μέχρι να περάσει η αυτοκινητοπομπή, παρόλο που το σημείο δεν ήταν άμεσα ορατό από τον δρόμο. Το θέμα όμως ήταν πως ήταν ορατό από την προεδρική κατοικία στο Μπεσάσταντιρ. Σε καμία περίπτωση δεν έπρεπε ο πρόεδρος να βρεθεί στη δυσάρεστη θέση να εξηγεί τι γύρευε το πλήθος των αστυνομικών στην άλλη πλευρά του όρμου. Έπειτα από αυτό το φιάσκο, μάλλον δύσκολα ο ζωολογικός κήπος του Ρέικιαβικ θα κατάφερνε να δανειστεί ένα γιγάντιο πάντα από την Κίνα, αλλά ακόμη υπήρχε η ελπίδα να επιτευχθεί η ενίσχυση των εμπορικών δεσμών των δύο χωρών.

Ο Χούλνταρ και η Λίνα παρακολουθούσαν τις ενέργειες των συναδέλφων τους με ενδιαφέρον. Οι άντρες είχαν χωριστεί σε δύο ομάδες· καθεμία βρισκόταν σε έναν από τους δύο απόκρημνους βράχους και τώρα πάσχιζαν να φτάσουν την τριχιά με έναν κόφτη. Το εγχείρημα αποδείχτηκε ανέφικτο. Η Έρλα κοίταξε την ώρα στο ρολόι της κι έπειτα τους φώναξε να απομακρύνουν τη σανίδα, τη θηλιά, το πτώμα, τα πάντα.

Με μια συντονισμένη προσπάθεια στα δύο άκρα, οι άντρες κατάφεραν να σηκώσουν τη σανίδα κι έπειτα άφησαν όλο το σύμπλεγμα να πέσει.

Όσο συνέβαινε αυτό, ο Χούλνταρ σκούντησε τον χλωμό, σιωπηλό Γκούντλογκουρ και πήγαν να φέρουν το φορείο που ήταν αφημένο δίπλα στο μονοπάτι που οδηγούσε στα βράχια. Επέστρεψαν ακριβώς τη στιγμή που ο νεκρός άντρας έπεφτε στο έδαφος και πλησίασαν. Το πτώμα είχε τώρα σωριαστεί και η τεράστια σανίδα το πλάκωνε. Οι συνάδελφοί τους, αφού κατέβηκαν από τα βράχια, τους βοήθησαν να κόψουν την τριχιά και να μετακινήσουν το βαρύ ξύλο. Έπειτα ο Γκούντλογκουρ αναποδογύρισε το πτώμα με τη βοήθεια ενός άλλου άντρα, και οι αστυνομικοί σχημάτισαν ζυγούς σε κάθε πλευρά, έτοιμοι να το σηκώσουν για να το βάλουν

στο φορείο. Σε αυτή τη φάση ο Χούλνταρ αποσύρθηκε διακριτικά. Δεν είχε καμία διάθεση να δει από τόσο κοντά την γκροτέσκα μάσκα του θανάτου στο πρόσωπο του άντρα.

«Σταματήστε!» Η φωνή της Λίνα ακούστηκε με μια υποψία εξουσίας, σαν να ανήκε σε κάποια που είχε συνηθίσει να την υπακούν. Πράγμα αστείο, με δεδομένο πόσο νέα και άπειρη ήταν. Ο Χούλνταρ είχε ρίξει μια ματιά στο βιογραφικό της όταν έμαθε ότι έρχεται στο τμήμα, έτσι γνώριζε ότι είχε ασχοληθεί με τα συνηθισμένα είδη θερινής απασχόλησης: σε χώρο στάθμευσης στο Ακουρέιρι, στο ταμείο κάποιου σουπερμάρκετ, σε μονάδα επεξεργασίας ψαριών και σε κινηματογράφο. Δύσκολα μπορούσες να φανταστείς ποια από αυτές τις θέσεις εργασίας τής είχε δώσει τόση αυτοπεποίθηση. Ίσως την είχε καλλιεργήσει κατσαδιάζοντας τους θαμώνες του σινεμά για να απενεργοποιήσουν τα κινητά τους πριν από την προβολή της ταινίας.

«Δεν διατάζεις εσύ εδώ πέρα». Το πρόσωπο της Έρλα ήταν μαύρο από την οργή για αυτή την παρεμβολή. Κάνοντας νοήματα με τα χέρια στην ομάδα που στεκόταν γύρω από το πτώμα, τους παρότρυνε να το φορτώσουν στο φορείο.

«Μα...» Η Λίνα ήταν απτόητη.

«Μα τι, γαμώ την τρέλα μου; Δεν καταλαβαίνεις τι θα πει διαταγή;» Η Έρλα ήταν πολύ πιεσμένη και, ως συνήθως, αυτό επηρέαζε τη γλώσσα που χρησιμοποιούσε.

Ο Χούλνταρ έριξε στη Λίνα ένα προειδοποιητικό βλέμμα. Αγνοώντας το, η κοπέλα επέμεινε. «Δεν βλέπετε; Εκεί, στο στήθος του». Έδειξε το πτώμα.

Αν και ήταν εγγυημένο ότι αυτό θα έστρεφε πάνω τους την οργή της Έρλα, λίγοι από τους αστυνομικούς κατάφεραν να αντισταθούν στην ενστικτώδη παρόρμηση να κοιτάξουν προς το σημείο που έδειχνε το δάχτυλο της Λίνα. Ένας ένας έριξαν το βλέμμα τους στο στήθος του άντρα, απ' όπου φαινόταν να προεξέχει

μια μικροσκοπική μεταλλική πλακέτα. Μπερδεμένοι, πλησίασαν πιο κοντά. Όμως ο Χούλνταρ ήξερε ακριβώς τι ήταν αυτό που έβλεπε: το κεφάλι ενός καρφιού. Μάλλον ενός καρφιού δέκα πόντων. Κάτω από αυτό υπήρχε ένα σκισμένο κομμάτι χαρτί, λες και το καρφί είχε χρησιμοποιηθεί για να στερεώσει ένα σημείωμα στο στήθος του νεκρού.

Η Έρλα αντιλήφθηκε αμέσως την κατάσταση. Έβγαλε ένα βαθύ βογκητό.

Αυτό δύσκολα θα μπορούσε να θεωρηθεί αυτοκτονία. Πολύ λίγοι άνθρωποι θα είχαν την αποφασιστικότητα να μπήξουν με τέτοιον τρόπο ένα μεγάλο καρφί στην ίδια τους τη σάρκα. Το μέρος όπου βρίσκονταν οι αστυνομικοί ήταν σχεδόν σίγουρα τόπος εγκλήματος – και τον είχαν προσεγγίσει σαν ένα τσούρμο ερασιτέχνες. Μέσα σε όλο τον πανικό, δεν είχε περάσει από το μυαλό κανενός να φωνάξουν τον παθολογοανατόμο.

Για πρώτη φορά από τότε που είχε ξεκινήσει την πρακτική της άσκηση, η έκφραση δυσαρέσκειας στο πρόσωπο της Λίνα ήταν απόλυτα δικαιολογημένη.

«Κάντε πίσω». Η Έρλα ακούστηκε ψύχραιμη, όσο δύσκολο κι αν της ήταν. «Καλύψτε τον ώστε να μη φαίνεται από το Μπεσάσταντιρ. Ούτε καν με κιάλια. Κρύψτε τον κάτω από τίποτε χορτάρια ή κάτι άλλο – οτιδήποτε μπορεί να μας βοηθήσει να μη φαίνεται». Έκλεισε τα μάτια της και τα έτριψε εκνευρισμένα. «Και πάμε να τσακιστούμε να φύγουμε αποδώ μέχρι οι ξιπασμένοι να τελειώσουν τη φιέστα τους».

ΘΑ ΠΛΗΡΩΣΕΙ ΓΙΑ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ

Ένας πλούσιος επενδυτής βρίσκεται κρεμασμένος σε έναν παλιό τόπο εκτελέσεων στο πεδίο λάβας του Γκάλγκαχρον. Όταν οι αστυνομικοί κατεβάζουν το πτώμα γίνεται αμέσως σαφές ότι δεν πρόκειται για αυτοκτονία. Στο στήθος του είναι μπηγμένο ένα καρφί δέκα εκατοστών που το μόνο που στερεώνει πια είναι ένα μικρό κομμάτι χαρτί.

Η επικεφαλής του τμήματος Έρλα αναθέτει στον ντετέκτιβ Χούλνταρ να πάει στο διαμέρισμα του νεκρού. Όταν φτάνει εκεί βρίσκει τη Φρέιγια μαζί με έναν υπάλληλο της Υπηρεσίας Προστασίας Ανηλίκων και ένα αγοράκι τεσσάρων χρονών που δεν γνωρίζει πώς και γιατί βρίσκεται στο διαμέρισμα, αλλά οι ζωγραφιές του δείχνουν ότι έχει γίνει μάρτυρας ενός πολύ τραυματικού περιστατικού. Καθώς δεν μπορούν να βρουν κάποια σύνδεση ανάμεσα στον δολοφονημένο άντρα και το αγόρι, αλλά ούτε και να εντοπίσουν τους γονείς του, η Φρέιγια και ο Χούλνταρ πρέπει να συνεργαστούν για να ανακαλύψουν τι ακριβώς έχει συμβεί.

Όταν το μυστήριο αρχίσει να ξετυλίγεται θα έρθουν αντιμέτωποι με μια ιστορία βίας, εκδίκησης και δικαίωσης.

Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΧΟΥΛΝΤΑΡ ΚΑΙ ΤΗΣ ΨΥΧΟΛΟΓΟΥ ΦΡΕΪΓΙΑ

Η Sigurdardóttir βρίσκεται στο συγγραφικό της αποκορύφωμα.

Sunday Times

Η τρυφερή απεικόνιση των καθημερινών προβλημάτων των ανθρώπων σε συνδυασμό με ένα μυστήριο που καθηλώνει κάνουν τον *Τόπο Εκτέλεσης* ένα τρομερά επιτυχημένο θρίλερ. Ένα συναρπαστικό, δεξιοτεχνικά στημένο και γραμμένο αστυνομικό μυθιστόρημα που αγγίζει φλέγοντα θέματα της εποχής.

Evening Standard

ISBN: 978-618-03-2066-4
9 786180 320664
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82066